

STATUTY OBLATÓW ŚWIECKICH OPACTWA ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA W TYŃCU

WPROWADZENIE

Pierwsze w historii „Statuty Oblatów Świeckich”¹ wszystkich benedyktyńskich klasztorów zatwierdził – na prośbę ówczesnego Opata Prymasa, O. Hildebranda de Hemptine – papież święty Pius X w roku 1904.

Po II Soborze Watykańskim Statuty oblatów opierały się na zaleceniach rzymskiej Kongregacji Zakonów i Instytutów Świeckich skierowanych do opata w Parmie – odnoszących się jednak do instytucji oblatów w całym Zakonie².

Pierwsze opracowanie „Statutów Oblatów Świeckich Opactwa Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Tyńcu” nastąpiło po ukazaniu się w roku 1983 Kodeksu Prawa Kanonicznego, promulgowanego przez papieża Jana Pawła II i zostało dostosowane szczególnie do kanonów 298–329.

Rys historyczny

Oblacja benedyktyńska sięga swymi początkami czasów samego św. Benedykta. W jego „Regule Mnichów” – jak również w „Drugiej Księdze Dialogów” św. Grzegorza Wielkiego, biografa Patriarchy Mnichów Zachodu – czytamy o dzieciach, które chrześcijańscy rodzice oddawali do klasztoru, poświęcając je Bogu. Akt ten

¹ W odróżnieniu od oblatów „regularnych”, przebywających na stałe w klasztorze: Dekl. 34; KK 30–38; Kan 304.321. W odróżnieniu też od Sióstr Oblatek św. Benedykta w Zbuczynie (Zob. *Zakony Benedyktyńskie w Polsce*, Tyniec 1981, 317–322). Uwaga: „Księża Oblaci” (OMI) nie są zgromadzeniem benedyktyńskim.

² ABP AGOSTINO MAYER OSB, *Kongregacja Zakonów i Instytutów Świeckich*, prot. Nr 6739/74 Parma.

określano łacińskim słowem “oblatio” – “oddanie, ofiarowanie, poświęcenie”³.

W miarę jednak upływu wieków “oblacja” zaczyna oznaczać akt, mocą którego mężczyźni i kobiety oddają swoje usługi i siebie samych klasztorowi, poddając się też całkowicie jego kierownictwu duchowemu.

W ten sposób powstał specyficzny typ duchowości ludzi żyjących normalnie w świecie, opierających wszakże swój styl życia chrześcijańskiego na pełnej mądrości i wewnętrznej harmonii⁴ *Regule* św. Benedykta – oraz na tym wszystkim, co wynika z bezpośrednich kontaktów z konkretną rodziną zakonną, do której – przez złożenie obłackich przyrzeczeń – zostali niejako wszczępieni.

³ RB 59; *Dialogi* 3.

⁴ *Regula discretionis praecipua: Vita* 36, zob. *Dialogi* 36.

ROZDZIAŁ

I:

OBLACJA

1. Oblacja jest religijnym aktem publicznym⁵, przez który chrześcijanin oddaje się Bogu i włącza się w sposób rzeczywisty do konkretnej rodziny benedyktyńskiej, jakkolwiek w sposób inny niż w wypadku osób składających śluby⁶ lub dopuszczanych do oblaty regularnej⁷. Jego zobowiązania chrzcielne – powtórzone zdecydowanie przy bierzmowaniu i corocznie powtarzane w Wigilię Paschalną – nabierają teraz charakteru dodatkowego: konsekracji Bogu według ducha *Reguły* św. Benedykta⁸.

2.1 Oblatem może być chrześcijanin świecki tak stanu wolnego jak i żyjący w małżeństwie, a także kapłan diecezjalny⁹. Pozostając w swoim środowisku, znajduje on – przez złączenie ze wspólnotą monastyczną – ukierunkowanie swojego życia charakterystyczne dla chrześcijan żyjących duchem *Reguły* św. Benedykta. Czuje się pobudzony do nieustannych wysiłków, by prawdziwie odpowiedzieć na wezwanie Boże do pełni ewangelicznej świętości¹⁰: do bardziej konsekwentnego “szukania Boga”¹¹ niż to czynił uprzednio¹².

2.2 Prefekt oblatów działając w porozumieniu ze wspólnotą oblatów może nadać tytuł oblata honorowego osobie zasłużonej dla tej wspólnoty.

⁵ Kan 298.

⁶ RB 58.

⁷ Dekl. nr 30.

⁸ Zob. niżej nr 20.

⁹ Kan 298 § 1 i Kan 204 § 1.

¹⁰ RB, Prolog 8–13.40; RB 73; KK 39–42.

¹¹ RB 58,7.

¹² Por. Kan 303.

3.1 Nie mogą być dopuszczane do oblacji osoby, które nie ukończyły jeszcze 18-go roku życia. Według tradycji Opactwa nie dopuszcza się do oblacji osób, które należą już do jakiegoś trzeciego zakonu lub bractw podobnych¹³.

3.2 Opat udziela dyspensy od przyrzeczeń oblackich w wypadku zgłoszenia przez oblata ugruntowanego zamiaru przystąpienia do innego stowarzyszenia wiernych działającego w oparciu o normy tytułu V księgi II Kodeksu Prawa Kanonicznego

4. Do oblacji należy przystępować z pełną świadomością zobowiązań, jakie z niej wynikają. Są one ukazane poniżej w Rozdziałach II i III.

Pragnący przyłączyć się do tyńskiej wspólnoty w charakterze oblata, wobec zgromadzonych oblatów składa podanie o przyjęcie na okres próby do wspólnoty oblatów, wręczając je prefektowi oblatów¹⁴. Następuje okres formacji, który ma na celu przede wszystkim pogłębienie znajomości *Reguły* oraz intensywne dostosowywanie swego postępowania do jej ducha. Wymagane jest uczestniczenie w braterskich spotkaniach oblatów, które odbywają się w Tyńcu normalnie raz na miesiąc. Zaleca się także udział w liturgii klasztoru w zakresie, jaki jest możliwy dla oblata.

Ten okres formacyjny - zwany inaczej "nowicjatem oblackim" - trwa przynajmniej jeden rok¹⁵.

5. Po okresie próby - o ile proszący o przyjęcie do grona oblatów wypełnił stawiane mu warunki¹⁶ - może być dopuszczony do składania przyrzeczeń oblackich¹⁷. Jeżeli jednak kandydat na oblata bez słusznej przyczyny lub bez powiadomienia o takiej przyczynie

¹³ Chociaż w tradycji innych klasztorów bywa inaczej (zob. Kan 307.2), Kan 85-93.

¹⁴ Por. Statuty 12. Forma składanego podania w Dodatku. Przebieg obrzędu: zob. dalej. Kan 317,2-3.

¹⁵ Por. RB 58. Jest to pewna analogia do nowicjatu, jaki przechodzą kandydaci do Zakonu (Kan 641-653).

¹⁶ Zob. niżej, rozdziały II i III.

¹⁷ Zob. dalej.

prefekta oblatów albo koordynatora grupy oblatów zaniecha kontaktów z tymi przełożonymi przez okres półroczny, prefekt oblatów za wiedzą wspólnoty oblatów usuwa kandydata z grona nowicjuszy oblackich. Nie wyklucza to możliwości ponownego ubiegania się o dopuszczenie do oblacji.

6. Chociaż oblacja nie jest ślubem, ma jednak charakter trwałego przyrzeczenia składanego Bogu. Jej nieprzestrzeganie jest na pewno niedoskonałością w miłości, nie pociąga wszakże za sobą winy rozumianej jako grzech śmiertelny; może być jednak grzechem powszednim¹⁸.

7. Jakkolwiek oblacja w Tyńcu stanowi podstawę dla duchowej łączności i przynależności do monastycznej wspólnoty tynieckiej – za pośrednictwem jednak tej wspólnoty włącza do całego Zakonu Benedyktyńskiego.

8. Dokument oblacji przechowywany jest w archiwum Opactwa. Znajduje się w nim również wykaz wszystkich oblatów.

9. Każdy też inny dom benedyktyński – męski czy żeński – może przyjmować oblatów i oblacki.

10. Oblat ma prawo ubiegać się o okresowy pobyt w klasztorze tynieckim w charakterze „stażysty”¹⁹. Dotyczy to mężczyzn. Paniom proponujemy podobny pobyt w domach sióstr.

¹⁸ Gdyby zaniedbanie wynikało nie ze słusznej przyczyny (np. brak czasu danego dnia) lecz z lekceważenia Bożego wezwania do doskonałości. Wynika to z faktu, że oblacja nie jest ślubem (*votum*) lecz przyrzeczeniem (*promissio*).

¹⁹ Oblat jest pierwszym z określanych jako *domestici fidei*: RB 53,2.

ROZDZIAŁ

II:

OBLACI – A MNISZA WSPÓLNOTA TYNIECKA

11.1 Opactwo Tynieckie otwarte jest na przyjmowanie oblatów do swojej rodziny duchowej. Akt oblacji ustanawia obustronną więź łączącą oblata z klasztorem oraz klasztor z oblatem²⁰.

11.2 Więź ta ulega zerwaniu ipso facto wskutek popełnienia przez oblata czynów określonych w kanonie 316 par.1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

11.3 Opat może wykluczyć oblata ze wspólnoty wskutek dokonania przez oblata innego czynu niegodziwego²¹.

11.4 W wypadkach wskazanych w pkt 11.2 i 11.3 prefekt oblatów umieszcza odpowiednią adnotację na dokumencie oblacji.

12.1 Troska o oblatów spoczywa zasadniczo na Opacie. Opat wszakże wyznacza jednego spośród zakonników bezpośrednio odpowiedzialnym prefektem oblatów²².

12.2 Prefekt oblatów może mianować spośród grona oblatów koordynatora grupy oblatów na okres trzech lat z możliwością ponownego wyboru tej samej osoby na kolejne okresy lub skrócenia kadencji z ważnych i trwałych przyczyn uniemożliwiających wypełnianie statutowych obowiązków. Dokonanie wyboru może zostać poprzedzone konsultacją wśród oblatów przeprowadzoną podczas dnia skupienia lub w drodze korespondencyjnej.

12.3 Obowiązkiem koordynatora realizowanym w porozumieniu i z aprobatą prefekta oblatów pozostaje:

- a) przygotowanie dnia skupienia i rekolekcji poprzez zapewnienie

²⁰ Kan 304,1 i 725 oraz 307,1 i 309.

²¹ Kan 316 i 305, 1(por RB 27-28).

²² RB 2; Kan 311, 317,2 i 319

możliwości korzystania z sakramentu pokuty, konferencji, kaplicy, sali konferencyjnej oraz zakwaterowania i posiłków

b) przygotowanie obrzędów przyjęcia do nowicjatu i złożenia przyrzeczeń oblackich

c) prowadzenie korespondencji i rozmów z oblatami i Kandydatami na oblatów

d) sporządzanie sprawozdań z dni skupienia, koordynacja tekstów zamieszczanych na internetowej stronie oblatów

e) przeprowadzanie kwesty pieniężnej wśród oblatów i dokonywanie zakupów oraz sporządzanie rocznego sprawozdania z tych działań

12.4 Obowiązki wymienione w pkt 12.3 – zarówno w części jak i w całości prefekt oblatów może czasowo powierzyć innemu oblatowi, o ile występuje przemijająca przyczyna niemożności ich wykonywania przez koordynatora grupy oblatów

12.4 Opat po przeprowadzeniu konsultacji z prefektem oblatów i wspólnotą oblatów może wśród niej powołać dla określonych potrzeb duszpasterskich grupę oblatów według kryterium terytorialnego, stanowego, wiekowego bądź innego zgodnie ze swoim uznaniem.

12.5 Dla każdej z grup oblatów powołanych w trybie określonym w 12.4, powołany zostaje koordynator partykularnej grupy oblatów.

Podstawowym jego obowiązkiem jest koordynacja pracy w powierzonej mu grupie przy zachowaniu jedności z całą wspólnotą oblatów.

Zakres jego pozostałych obowiązków wyznaczają odpowiednio stosowane punkty 12.2, 12.3 oraz 12.4 statutu .

13. Klasztor – zgodnie ze swą blisko tysiącletnią tradycją – umożliwi oblatowi uczestnictwo w życiu modlitwy i ofiary swojej wspólnoty. Stwarza też możliwości nieustannego doskonalenia

duchowej formacji oblatów²³. Jedną z ważnych posług w tym zakresie są organizowane przez klasztor adwentowe i wielkopostne rekolekcje zamknięte oblatów²⁴.

14. Oblat zobowiązuje się do stylu życia, który zapewnia promieniowanie duchowości benedyktyńskiej poza mury klasztoru. Daje świadectwo chrześcijańskiej wartości życia benedyktyńskiego²⁵ stwarzając w swej rodzinie i w swoim środowisku atmosferę sprzyjającą budzeniu się powołań²⁶.

15. Oblaci – między sobą – tworzą więzi oparte na braterskiej przyjaźni, będącej wyrazem ducha miłości, który łączy ich nie tylko z braćmi tynieckiej wspólnoty, lecz także między sobą. Bowiem *omnes in Christo unum sumus* – “wszyscy w Chrystusie jesteśmy jedno”²⁷, stosownie do pragnienia Jezusa Chrystusa wyrażonego w Jego Modlitwie Arcykapłańskiej: *Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał*²⁸.

16. “Przede wszystkim zaś i ponad wszystko” każdy z oblatów przejęty jest troską o tych, którzy są chorzy, zwłaszcza spośród wspólnoty oblatów. Służy im rzeczywiście jak Chrystusowi, bo On sam powiedział: *Byłem chory, a odwiedziliście Mnie*²⁹. Wyrabia w sobie delikatność serca, którą ma się odznaczać każdy z członków wspólnoty benedyktyńskiej.

17. Między oblatami poszczególnych klasztorów powinna istnieć żywa więź i solidarność. Przyczynia się ona do wzajemnego ubogacenia, wymiany doświadczeń oraz poszerzenia kręgu

²³ Zob. nr 2, 4 i 10.

²⁴ Oblaci-kapłani mogą przyjeżdżać na jesienne serie rekolekcji dla kapłanów.

²⁵ Por. KK 43–47.

²⁶ Por. DWCH 2.5.8.10; DA 11; DFK 2.

²⁷ RB 2,20 (por. dwukrotne *in unum* w RB 42,3,8).

²⁸ J 17,21. Miłość wzajemna (por. niżej nr 30) jest tą rzeczywistością, która pozwala oblatom uczestniczyć w łasce, jaką stwarzają zakonnikom *claustra monasterii* (RB 4,78).

²⁹ Mt 25,36; por. SDol 7.

braterskiej przyjaźni. W oparciu o zwyczaje oblatów za granicą, będzie się dążyć do tego, by co pięć lat organizować w Polsce krajowy zjazd oblatów³⁰.

³⁰ Por. Kan 328.

ŻYCIE DUCHOWE OBLATÓW

18. Oblat ma żywe poczucie swego powołania do świętości – nieustannie przeżywa tajemnicę paschalną: przechodzenie z niewoli grzechu do nowego życia w wolności dzieci Bożych³¹. Drogę tę przebywa nie wlokąc się leniwie, lecz “biegnąc drogą przykazań Bożych – *curritur via mandatorum Dei*”³². Przewodnikiem jest mu wielki uczeń Chrystusa i Apostoł Narodów – święty Benedykt. Postępując według ducha jego *Reguły*, stawia sobie za cel “prawdziwe szukanie Boga – *revera Deum quaerere*”³³ – przez swoją stałość, przez przyjęcie benedyktyńskiego stylu życia i przez posłuszeństwo³⁴.

19. “Staość” (*stabilitas*) oblat rozumie jako ewangeliczną cnotę wytrwałości³⁵ w dążeniu do doskonałej miłości Chrystusa – wśród różnorodnych “przykrości i utrudnień”.³⁶ praktykuje przede wszystkim czwarty stopień benedyktyńskiej pokory (*humilitas*): “w sprawach trudnych i w przeciwnościach życiowych – a nawet doznając jakiejś krzywdy – zachowuje cierpliwość; a znosząc wszystko nie słabnie i nie odchodzi, gdyż Pismo mówi: *Niech się twe serce umocni i wyczekuj Pana!*”³⁷ “Niczego nie przedkłada nad miłość Chrystusa”³⁸, o którym wie, że “znajduje się wewnątrz – w samym sercu –

³¹ Zob. KK 39–42.

³² RB Prol. 49.

³³ RB 58,7.

³⁴ RB 58,17.

³⁵ Zasadnicza cnota moralna pielgrzymującego ludu Bożego (gr. *hypomonē*): Łk 8,15; 21,19; Rz 5,5; Tt 5,10; Ap 2,2; 15,10.

³⁶ RB 58,3.

³⁷ RB 7,35–37 (por. Ps 27[26],14).

³⁸ RB 4,21. To zasadnicze “narzędzie warsztatu czynienia dobrze” należy rozumieć jako miłość autentyczną do Chrystusa (zob. J 15,9n) oraz jako autentyczną miłość z jaką miłuje sam Chrystus (zob. J 15, 12–17).

ludzkiego cierpienia³⁹; ma też nadzieję, że szukając Jezusa Ukrzyżowanego i Opuszczonego⁴⁰ odnajdzie Go już tu na ziemi – a potem w wieczności – Zmartwychwstałego⁴¹.

20. “Benedyktyński styl życia – *conversatio morum*”⁴² w odniesieniu do oblata oznacza stałe uświadamianie sobie konsekracji wynikającej z sakramentu chrztu – życie w obecności Bożej. W Konkrecie oznacza to pracę nad doskonaleniem cnoty czystości i chrześcijańskiego ubóstwa⁴³. Warunkiem osiągnięcia tych cnót jest wytrwała modlitwa⁴⁴.

Oblat zajmując się sprawami doczesnymi – stara się uporządkować je tak, by odpowiadały woli Boga⁴⁵.

21. Wierząc w jeden, święty, katolicki i apostołski Kościół, oblat zdaje sobie w pełni sprawę z tego, że hierarchiczna władza sprawowana jest w Kościele z woli i ustanowienia Jezusa Chrystusa⁴⁶ oraz – że urzeczywistnienie pełni życia chrześcijańskiego możliwe jest jedynie dzięki posłuszeństwu (*oboedientia*) w dziedzinie wiary i obyczajów tym, którzy ją sprawują⁴⁷.

Ponadto stara się o prostą uległość pouczeniom Opata i tego, który Opata zastępuje⁴⁸.

22. *Regułę* świętego Benedykta uważa oblat za skarbiec życiowej

³⁹ SDol V1,26; por. 1 Kor 2,2.

⁴⁰ Mt 26,56; 27,46.

⁴¹ Por. Łk 24,1; J 20,1 2 J 20,14. SDol VI,26.

⁴² RB 7,10–30. Samo określenie: RB 58,17.

⁴³ Tak też zawsze rozumiany był przez prawo kościelne mniszy ślub *promitto... conversationem morum meorum* (przyrzekam zakonność obyczajów) – por. RB 58,17 z DZ nr 12-13.

⁴⁴ Zob. niżej nr 25-28.

⁴⁵ DA 7.

⁴⁶ KK 18–29.

⁴⁷ KK 33 i 34.

⁴⁸ Zob. RB 5 (Kan 305,1).

mądrości praktycznej i zarazem nadprzyrodzonej⁴⁹, otwarty także dla ludzi świeckich – dla chrześcijan żyjących w dzisiejszym świecie. Czerpiąc z tego skarbcza zwraca jednak uwagę nie tyle na szczegółowe przepisy dotyczące uregulowanego życia klasztornego, co na orędzie chrześcijańskie podawane w całości *Reguły*.

Sercem przyłączając się przez swą obłację do “szkoły służby Pańskiej” (*dominici schola servitii*)⁵⁰ ma świadomość, że w ten sposób urzeczywistnia ideał świętości ukazywany przez Ewangelie w osobie wiernej Służebnicy Pańskiej – Maryji⁵¹. Życie według *Reguły* św. Benedykta, w której Maryja stoi w tajemniczym cieniu, kieruje chrześcijanina na głębie doskonałego nabożeństwa do Matki Bożej, które polega przede wszystkim na wiernym odtwarzaniu i uobecnianiu Jej życia w czasach i sytuacjach, w których my dzisiaj żyjemy.

23. Formację modlitewną oblata (*ora!*⁵²) kształtują trzy podstawowe elementy duchowego życia Zakonu: wsłuchiwanie się w słowo Boże, pełne uczestnictwo w sakramentalnym życiu Kościoła oraz modlitwa osobista. One dopiero umożliwiają sensowną aktywność człowieka – pracę (*labora!*), która rzeczywiście oddaje cześć Bogu, doskonali osobowość pracującego i służy dobru ludzkości⁵³.

24. Święty Benedykt zaczyna swoją *Regułę* pełnym nalegania wezwaniem: “Słuchaj synu (*ausculta!*) nauk Mistrza i nakłoń ku nim ucho swego serca!” – kończy zaś *Regułę* uroczystą obietnicą: “...A wówczas, otoczony Bożą opieką, na najwyższe szczyty cnoty i wiedzy wejdziesz (*pervenies*)⁵⁴!”

⁴⁹ Dialogi 36; Paweł VI, Jan Paweł II, *Śladami Świętego Benedykta*, Tyniec 2008.

⁵⁰ RB Prolog 45.

⁵¹ KK 52–69.

⁵² Tradycyjnego hasła benedyktyków *Ora et labora!* nie ma ani w *Regule*, ani w *Dialogach*. Trafnie jednak charakteryzuje klimat życia benedyktyńskiego, w którym modlitwa rozpoczyna i przesyca całą aktywność człowieka.

⁵³ PAWEŁ VI, Encyklika o popieraniu rozwoju ludów “*Populorum progressio*”, Kraków 1967, 16n.

⁵⁴ Jest to ostatnie słowo *Reguły* św. Benedykta – por. KO 7.

Oblat więc pilnie wsłuchuje się w natchnione słowo Boże⁵⁵. *Lectio divina*⁵⁶ będąca nieodzownym punktem programu dnia każdego mnicha benedyktyńskiego, jest również nienaruszalnym punktem planu dnia oblata, który dobrze wyczuwa, że “nieznajomość Pisma jest nieznajomością Chrystusa”⁵⁷, bez której na szczyty cnoty i wiedzy wejść się nie da. Czytanie Pisma Świętego stanowi permanentne przygotowywanie się oblata do codziennej działalności apostołskiej⁵⁸.

25. Pełne uczestnictwo w sakramentach Kościoła (*opus Dei*⁵⁹) oznacza dla oblata przede wszystkim regularne uczestnictwo we Mszy św., w której łączy swoją oblację z Ofiarą Chrystusa⁶⁰. Historia oblatów Tynieckich wskazuje na to, że oblacja uczyniona z rozważą i z dojrzałym zdecydowaniem prowadzi do takiego ustawienia życia chrześcijańskiego, w którym Eucharystia stanowi centrum każdego dnia.

26. W pełni owocne uczestnictwo w Eucharystii możliwe jest dzięki regularnemu i częstemu przystępowaniu do sakramentu pojednania⁶¹. Jedną z okazji jest comiesięczne spotkanie oblatów. W ten sposób oblat urzeczywistnia ojcowską radę św. Benedykta: “wszystko co złe – natychmiast rozbić o Chrystusa – wyznać je ojcu duchownemu”⁶². Przygotowując się do spowiedzi oblat uwzględnia szczególnie te punkty do rachunku sumienia, jakie daje św. Benedykt

⁵⁵ Por. KO – tamże.

⁵⁶ RB 48,1. Dosłownie: “czytanie Boże”.

⁵⁷ Św. HIERONIM, *Komentarz do Księgi Proroka Izajasza*, nr 1-2 (zob. MLG IV,II80 n).

⁵⁸ Por. DA 28-32. Kto przystępuje do aktu oblacji – tym samym zobowiązuje się do czytania każdego dnia przynajmniej jednego zdania Biblii.

⁵⁹ “Służba Boża” – począwszy od RB 7,65 określenie to występuje w *Regule* 17 razy (por. KL 10). Oznacza całość liturgii katolickiej.

⁶⁰ KL 48.

⁶¹ Adhortacja Apostolska Jana Pawła II – O pojednaniu i pokucie “*Reconciliatio et paenitentia*”, Rzym 1984, nr 28–33; por. Rytuał – “Obrzędy pokuty”. Katowice 1981, 17.

⁶² RB 4,50; por. RB Prolog 28.

w rozdziale IV Reguły, mówiącym “O narzędziach dobrych uczynków”.

27. Modlitwa osobista oblaty jest formowana przez jego czytanie duchowne, szczególnie jednak przez wysiłek włączania się w wielką modlitwę chórową mnichów, odmawianą z czterotomowego brewiarza zwanego Monastyczną Liturgią Godzin⁶³ – chociażby w formie skróconej, przystosowanej do własnych możliwości.⁶⁴

28. Matka Boża jest dla oblatów wzorem całkowitego oddania się w posłuszeństwie Bogu. Oblaci oddają Jej szczególną cześć w liturgii i modlitwie indywidualnej, szczególnie przez odmawianie różańca.

29. Święty Benedykt przestrzega przed próżnowaniem jako przed wielkim “nieprzyjacielem duszy” (*otiositas inimica est animae*⁶⁵), który pogrąża człowieka w rozterki i przygnębienie⁶⁶. Nie chce widzieć swych uczniów smutnych⁶⁷ mają żyć i czynić wszystko “z radością Ducha Świętego” (*cum gaudio Spiritus Sancti*)⁶⁸ “aby we wszystkim Bóg był uwielbiony” (*ut in omnibus glorificetur Deus*)⁶⁹.

Oblat więc wypełnia obowiązki swojego stanu i zawodu z sercem gorejącym, “z gorliwością Bożą, dobrą”⁷⁰ – stosownie do swych kwalifikacji, które ma obowiązek nieustannie doskonalić⁷¹. Nadaje swojej “benedyktyńskiej pracy” (*labora!*⁷²) znamię tej chrześcijańskiej doskonałości, która buduje wspólne dobro rodziny ludzkiej i przez to oddaje też prawdziwą chwałę Bogu.

⁶³ Tipografia Poliglotta Vaticana 1985.

⁶⁴Zob. KL 89.

⁶⁵ RB 48,1.

⁶⁶ Dialogi 6.

⁶⁷ Zob. RB 27,3; 35,3.

⁶⁸ RB 49,6.

⁶⁹ RB 57,9. W pismach benedyktyńskich określenie to często przytaczane jest w skrócie UIOGD.

⁷⁰ RB 64,6; 72,1.

⁷¹ KDK 43.

⁷² “Pracuj!” – zob. wyżej, uwaga do nr .23.

30. *Reguła św. Benedykta* uczy życia wspólnotowego przepojonego wzajemną miłością, w której nie wolno ustawać (*caritatem non derelinquere*⁷³), umożliwia ona bowiem nieustanną obecność wśród chrześcijan samego Jezusa Chrystusa – obecność przemieniającą świat, sprawiającą cuda, jak to On sam zapowiedział: *Gdzie są dwaj lub trzech zebrani w imię Moje, tam jestem pośród nich*⁷⁴. Oblat więc stale ćwicząc się w tej miłości⁷⁵ wśród swoich rozlicznych obowiązków i prac nie zapomina o swoim zasadniczym obowiązku wobec społeczeństwa: wszędzie gdzie się znajduje ma zapewniać także innym życie w obecności Jezusa Chrystusa Zmartwychwstałego⁷⁶.

⁷³ RB 4,26; por. J 13,34; 15,12–17; 1 P 4,8. Jak zasadniczą sprawą w życiu benedyktyńskim jest wypełnianie nie tylko przykazania miłości bliźniego, lecz nadto przykazania Jezusa miłości wzajemnej – świadczy sam, fakt, że przypomina o niej w *Regule* aż dziewięć razy.

⁷⁴ Mt 18,20.

⁷⁵ Por. wyżej: nr 18–29 – szczególnie zaś 19 oraz 22 i 29.

⁷⁶ Zob. DM 15-18; Kan 311 i 303.

WYKAZ SKRÓTÓW

Kan – *Kodeks Prawa Kanonicznego* promulgowany przez papieża Jana Pawła II, 1985.

Dialogi – św. GRZEGORZA WIELKI, *Dialogi. Księga Druga*, [w:] RB str. 249–323.

Dekl– *Deklaracje i Konstytucje Kongregacji Benedyktyńskiej Zwiastowania Najśw. Maryi Panny*, do której należą klasztory w Polsce.

MLG – *Monastyczna Liturgia Godzin*, czterotomowy brewiarz polski, wyd. Watykan 1985.

RB – ŚWIĘTY BENEDYKT Z NURSJI, *Reguła*, Kraków 1997.

SDol – List Apostolski „*Salvifici doloris*” Ojca św. Jana Pawła II, Rzym 1984.

Vita – *Sancti Benedicti vita et Reguła*, Romae 1929 (tekst łaciński Dialogów).

Zw – Zwyczajnik Opactwa Tynieckiego, Tyniec 1985.

Dokumenty II Soboru Watykańskiego:

DA – Dekret o apostołstwie świeckich „*Apostolicam actuositatem*”.

DFK – Dekret o farmacji kapłanów „*Optatum totius*”.

DM – Dekret o działalności misyjnej Kościoła „*Ad gentes divinitus*”.

DWCH – Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim „*Gravissimum educationis*”.

DZ – Dekret o przystosowanej odnowie życia zakonnego „*Perfectae caritatis*”.

KDK – Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „*Gaudium et spes*”.

KK – Konstytucja dogmatyczna o Kościele „*Lumen gentium*”.

KL – Konstytucja o liturgii świętej „*Sacrosanctum Concilium*”.